

Vycházka na Petřín

S vidinou sluníčka za okny jsme vyrazili na další vycházku po pražských pamětihodnostech, tentokrát na Petřín. Za místo srazu jsme si zvolili stanici tramvaje před Národním divadlem. Jak se ukázalo, nebyl to šťastný nápad - byla tam díky větru největší zima z průběhu celého dopoledne. Schovali jsme se proto v koutě piazzety u Národního divadla, která byla přeci jenom trochu za větrem. Zde jsme si prohlédli fotografickou výstavu instalovanou na panelech v prostoru tohoto - česky řečeno - nádvoří, která nás zaujala. Byla to výstava fotografií Konfrontace – blízká setkání různého druhu, dvojice snímků zajímavě seřazených - např. vyznamenávání Karla Gotta prezidenty - Husákem a vedle toho Klausem aj.

Po vyfoukaném mostě jsme přešli na Újezd, kde Blanka zahájila vycházku výkladem o historických památkách v okolí stanice lanové dráhy. Nebudu je jmenovat - je jich hodně a všichni je snad známe. Po natlačení do lanovky a dosažení horní stanice nás přepadla kontrola jízdenek a odhalila černé pasažéry z řad cizinců - kupodivu to byli Skotové.

Od lanovky jsme procházeli Petřínem a růžovou zahradou k hvězdárně M. R. Štefánika, před jehož sochou jsme se fotili, ke kostelu sv. Vavřince a kolem rozhledny až do Seminářské zahrady. Zde jsme obdivovali kazatelnu, která byla vybudována pro kázání na vavříneckých poutích, konaných v okolí stejnojmenného kostela a navštěvovaných množstvím poutníků. Kuriozitou pro nás byl také domek vestavěný do Hladové zdi a zasahující na obě strany zdi. Pěšinkami, v této době naštěstí poměrně suchými, jsme se prošli k soše Panny Marie z Exilu, postavené vedle Strahovského kláštera. Tuto sochu, volně inspirovanou sochou J. J. Bendla původně umístěnou na „mariánském sloupu“ na Staroměstském náměstí, nechali zhotovit Češi žijící v exilu z bílého kararského mramoru podle fotografie. V r. 1994 byla věnována Praze, posvěcena kardinálem Vlkem a umístěna na jednu z nejhezčích vyhlídek v Praze. Bohužel jsme zjistili, že soše byla ukradena svatozář s pozlacenými hvězdičkami.

Dalšími cestami jsme přešli zpět do Seminářské zahrady a cestou dolů obdivovali další výhledy. Posledním objektem byl odsvěcený kostel sv. Vavřince v Helichově ulici, který dnes najdeme pod názvem Pražské jaro a slouží jako koncertní síň. Odtud bylo již kousek do přílehlé pivnice Pod Petřínem na společný oběd. Zde opět obsluha nezklamala Helenku. Objednaná rýže ke stolu nedošla a náhradní knedlíky se hřály tak dlouho, jako by se znovu vařily. Přesto nám dobrá nálada vydržela až do rozchodu domů.

Děkujeme Blance.

Milan